

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Kříže a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **P. J.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vitem Tokarským
sídlem Masarykovo nábřeží 246/12, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 68 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 7. 2024,
čj. O-572394/D24015968/2024/ÚPV,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 7. 2024, čj. O-572394/D24015968/2024/ÚPV, se ruší v části, v níž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, čj. O-572394/D22038119/2022/ÚPV, pokud jde o výrok, jímž žalovaný pokračoval v zápisném řízení ve věci přihlášky ochranné známky O-572394 ve třídě 24 niceského třídění co do textilií a textilních výrobků, ve třídě 26 co do náhradních součástí pro textilní výrobky, a to látkových podšívek, látkových textilních štítků, látkových kapesníků, látek, textilií, našívacích štítků na oděvy, textilních etiket, textilií a náhražek textilií, příslušenství a doplňků oblečení (galanterie) a ozdobných textilních výrobků, a ve třídě 35 co do maloobchodního a velkoobchodního prodeje textilií, a textilních výrobků a náhradních součástí pro

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

textilní výrobky, příslušenství a doplňků oblečení (galanterie) a ozdobných textilních výrobků v rámci rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, čj. O-572394/D22038119/2022/ÚPV, a v tomto rozsahu se věc vrací předsedovi Úřadu průmyslového vlastnictví k dalšímu řízení.

II. Ve zbytku se žaloba zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Tento spor je důsledkem pokračující pře mezi žalobcem, resp. jeho společností Sockshire s.r.o., a společností DaniDarx, s.r.o. (DaniDarx)¹ o slovní ochrannou známku ve znění *Trenýrkovice*. V související věci v poslední době rozhodoval Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 12. 6. 2024, čj. 6 As 315/2023-44, *Sockshire*, na který soud již nyní pro inspiraci odkazuje.
2. V nynější věci se soud zabýval vyústěním námitek, které žalobce uplatnil proti přihlášce č. 552147 slovní ochranné známky ve znění *Trenýrkovice* (napadená ochranná známka). Tuto přihlášku podala právě DaniDarx. Proti zápisu této ochranné známky se vymezil žalobce námitkami, a to z titulu existence jeho starší slovní ochranné známky č. 379483 (namítaná či původní ochranná známka), která je totožného znění jako napadená ochranná známka. Ta je zapsána pro výrobky ve třídách 20 a 33 mezinárodního (niceského²) třídění výrobků a služeb (mezinárodní třídění, popřípadě třídy podle mezinárodního třídění dále pouze jako třídy) a služby ve třídách 35 a 41. Konkrétní výčet těchto výrobků a služeb uvádí str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný (dále také jako úřad) o námitkách rozhodl rozhodnutím ze dne 26. 5. 2023. Proti němu žalobce podal rozklad, kterému předseda úřadu vyhověl a rozhodnutím ze dne 24. 11. 2023 zrušil rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost.
3. O námitkách žalobce poté rozhodl úřad svým druhým rozhodnutím ze dne 8. 1. 2024 (prvostupňové rozhodnutí) tak, že jim částečně vyhověl a zamítl přihlášku pro následující výrobky a služby zařazené do následujících tříd mezinárodního třídění:
 - (16) tiskárenské výrobky, pytle a balicí a obalové materiály a materiály pro skladování z papíru, lepenky nebo z plastů;
 - (25) spodní prádlo, oděvy, ponožky, plavky, šortky, sportovní dresy, bundy, saka, kostýmy, košile, trička, svetry, mikiny, kalhoty, čepice, rukavice, šály;
 - (35) maloobchodní a velkoobchodní prodej tiskárenských výrobků, pytlů, balicích a obalových materiálů, materiálů pro skladování z papíru, lepenky nebo z plastů, oděvů, pokrývek hlavy, zprostředkování reklamní kampaně;
 - (40) zpracování textilií, šití, zakázková výroba oděvů, obuvi a pokrývek hlavy, zajištění výroby textilu u třetí osoby na klíč.
4. V řízení o zápisu přihlášky napadené ochranné známky DaniDarx pokračovala pro následující výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění:
 - (16) papír a lepenka, papírnické zboží;
 - (24) látky, textilie, textilní výrobky a náhradní součásti pro textilní výrobky, a to látkové podšívky, látkové textilní štítky, látkové kapesníky, látky, textilie, našívací štítky na oděvy,

¹ Soud vyzval DaniDarx, nechť uplatní práva dle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), avšak tato společnost na výzvu nereagovala.

² Tzv. niceské třídění, vycházející z Niceské úmluvy o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, revidované ve Stockholmu dne 14. 7. 1967 a v Ženevě dne 13. 5. 1977, uveřejněné pod č. 118/1979 Sb., ve znění vyhlášky č. 77/1985 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ozdobné našasené látky, textilní etikety, textilie a náhražky textilií, tkaniny, textilní filtrační materiály;

(26) příslušenství a doplňky oblečení (galanterie), šicí potřeby a ozdobné textilní výrobky, ozdoby do vlasů, natáčky na vlasy, potřeby na stažení a upevnění vlasů a umělé vlasy, umělé ovoce, květiny a zelenina, přívěsky (nikoli klenoty nebo přívěsky na klíče, prstýnky nebo řetízky);

(35) maloobchodní a velkoobchodní prodej papíru, lepenky, papírnického zboží, látek, textilií, textilních výrobků a náhradních součástí pro textilní výrobky, textilních filtračních materiálů, příslušenství a doplňků oblečení (galanterie), šicích potřeb a ozdobných textilních výrobků, ozdob do vlasů, natáček na vlasy, potřeb na stažení a upevnění.

5. S takovým posouzením věci se žalobce neztotožnil. Podal proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad. Předseda žalovaného vyhodnotil postup žalovaného jako správný a rozklad zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí). Proti napadenému rozhodnutí se žalobce brání žalobou.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce namítl, že DaniDarx nepodala přihlášku napadené ochranné známky v dobré víře, nýbrž s nekalosoutěžním úmyslem zabránit žalobci v rozšiřování ochrany původní ochranné známky. Nesouhlasil s tím, že by v důsledku novely zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (zákon o ochranných známkách), již absence dobré víry od 1. 1. 2019 nepatřila mezi důvody, pro které lze podat námitky. Dle něj není pravda, že rozpor s dobrými mravy se posuzuje u napadeného označení jako takového (tj. z jeho textu, obsahu či ztvárnění, případně z údajů obsažených v přihlášce), a nikoli z kontextu jednání DaniDarx.
7. DaniDarx jednala také v rozporu s dobrými mravy. Dle žalobce tím naplnila relativní důvod zápisné nezpůsobilosti ve smyslu § 7 zákona o ochranných známkách již v řízení o námitkách dle § 25 a násl. zákona o ochranných známkách. Porušení dobrých mravů soutěže se podle žalobce dotklo široké spotřebitelské veřejnosti. V důsledku toho je dán veřejný zájem na tom, aby úřad vůbec nezapsal napadené označení do rejstříku ochranných známek. Jednání v rozporu s dobrými mravy naplnilo důvod zápisné nezpůsobilosti dle § 4 písm. f) zákona.
8. Dle žalobce existuje podobnost mezi výrobky, pro které zamýšlela DaniDarx zapsat napadenou ochrannou známku, a službami či výrobky, pro které je zapsána jeho původní ochranná známka. Svůj názor staví na tvrzení, že mezi namítanými službami a výrobky a napadenými službami a výrobky existuje vztah komplementarity. Žalovaný dostatečně nezohlednil kompenzační princip (viz dále).
9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Nemohl posoudit námitky založené na nedobré víře DaniDarx, protože zákon o ochranných známkách od roku 2019 neumožňuje uplatnit takové námitky v rámci námitkového řízení. Nedostatek dobré víry může zakládat důvod pro prohlášení zapsané ochranné známky za neplatnou. Takový návrh žalobce taktéž podal. Dle žalovaného si napadené výrobky s namítanými službami nejsou podobné. Tyto služby mají jiný účel než výrobky a služby, na něž se vztahuje původní ochranná známka. Nevykazují žádnou přímou vazbu na tyto výrobky a služby. Nejedná se o výrobky ani o služby, mezi nimiž by existoval vztah vzájemné komplementarity či konkurence. Žalobce nemá pravdu ani v tom, že by existovala podobnost mezi napadenými službami ve třídě 35 a namítanými službami ve třídě 35. Prodej (ať už maloobchodní nebo velkoobchodní) odlišných výrobků (na *jedné* straně výchozích materiálů pro výrobu oblečení či jeho esteticky zaměřených doplňků nebo různých ozdob do vlasů a pomůcek při jejich úpravě a na straně *druhé* již hotových výrobků oblečení a pokrývek hlavy určených

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

primárně k zakrytí lidského těla či jeho částí) nelze ze známkoprávního hlediska považovat za podobné služby.

III. Posouzení věci

10. Soud ověřil, že žaloba je včasná a přípustná. Podala ji oprávněná osoba. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
11. Žaloba je důvodná.
12. O věci soud rozhodl bez nařízení jednání. Účastníci řízení netrvali na jeho nařízení ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud při posouzení žaloby vycházel ze správního spisu. Neshledal potřebu provádět dokazování dílčím obsahem spisu, který žalobce navrhl k důkazu.
13. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Podle ustálené judikatury je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Těmito vadami napadené rozhodnutí netrpí.

III.A. Právní a judikatorní rámec

14. K vlastnímu meritu věci soud uvádí, že nynější věc je v širším smyslu typickým sporem o pravděpodobnost záměny ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Žalovaný známku nezapíše (event. ve spojení s § 32 odst. 3 téhož zákona prohlásí za neplatnou), pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou (zvýraznění doplnil soud). Z uvedeného je zjevné, že podmínky shodnosti či podobnosti označení na jedné straně a na straně druhé výrobků či služeb jsou kumulativní.
15. Právě cit. ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu EU [jde o směrnici č. 2015/2436/EU (směrnice)]. Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech EU existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni EU, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry Soudního dvora Evropské unie (SDEU). Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách (podobnost označení, podobnost zboží/služeb, pravděpodobnost záměny, pravděpodobnost asociace). Obecné principy a relativně objektivní kritéria pro tyto pojmy vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS), SDEU a Tribunálu. Výklad pojmu „nezaměnitelnost“ a „podobnost“ či „shodnost“ je přitom výkladem neurčitého právního pojmu, nikoliv správním uvážením, a jako takový podléhá plnému soudnímu přezkumu podle § 75 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, *FERRERO*).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

16. Pro posuzovanou věc je relevantní zvláště kritérium shodnosti či podobnosti výrobků či služeb. Platí, že se při porovnávání výrobků a služeb vychází z jejich znění uvedeného v příslušných seznamech výrobků a služeb. Skutečné či zamýšlené užití výrobků nebo služeb není pro posouzení pravděpodobnosti záměny relevantní. Stačí, že je shledána shoda či podobnost celých kategorií výrobků a služeb, pro které je zapsána namítaná ochranná známka a pro které je požadován zápis přihlašovaného označení; právní úprava chrání spotřebitele i před potenciálním nebezpečím záměny výrobků a služeb různých subjektů (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2012, čj. 7 As 89/2012-48, *MAGIC BOX*). Platí přitom, že označení mohou být podobná v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má obecně význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny.
17. V případě posouzení shodnosti či podobnosti zboží či služeb je relevantním hledisko průměrného spotřebitele, a dále to, zda předmětné výrobky či služby sdílejí podstatné znaky, pro které mohou u průměrného spotřebitele vyvolat představu, že pocházejí od totožného výrobce či poskytovatele, a to vždy pro konkrétní případ. Základem pro vymezení pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, *Gut Springenheide*, bod 31, v němž SDEU konstatoval, že průměrným spotřebitelem je spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný. Úroveň pozornosti spotřebitele se přitom může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb [rozsudek ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*; bod 26, či rozsudek Tribunálu ze dne 6. 5. 2008 ve věci T-246/06, *Redcats v OHIM – Revert & Cía (REVERIE)*, bod 30].
18. Soud zdůrazňuje, že není nezbytné shledat, že pravděpodobnost záměny existuje pro celou relevantní veřejnost (např. rozsudek Tribunálu ze dne 20. 11. 2017 ve věci T-403/16, *Stada Arzneimittel AG/EUIPO*, bod 49). Pro vyhovění námitkám podaným proti přihlášce ochranné známky postačí, je-li shledána pravděpodobnost záměny ve vztahu k nikoli zanedbatelné části relevantní veřejnosti (srov. tamtéž). Soud v této souvislosti doplňuje, že mezi stranami od počátku nebyla sporná otázka, jak má být vymezen průměrný spotřebitel. Proto se jí detailněji nevěnuje ani soud.
19. V návaznosti na výše uvedené soud doplňuje, že v situaci, v níž jsou zboží/služby a označení vyhodnocena jako podobná, soudy v minulosti zpravidla konstatovaly existenci nebezpečí záměny. Jinak řečeno, dojde-li v konkrétním případě k naplnění podmínek, že starší ochranná známka je podobná (či shodná) s přihlašovanou ochrannou známkou, přičemž starší ochranná známka je zapsána pro shodné či podobné výrobky nebo služby s přihlašovanou ochrannou známkou, bude v takové situaci zpravidla až na výjimečné případy dáno nebezpečí záměny, a tedy bude dán i důvod relativní zápisné nezpůsobilosti, resp. důvod neplatnosti (k podobnosti výrobků a služeb pro prodej těchto výrobků viz rozsudek SDEU ze dne 7. 7. 2005 ve věci C-418/02, *Praktiker Bau*, a navazující judikaturu).
20. Soudy přitom opakovaně dovodily, že celkové posuzování nebezpečí záměny implikuje jistou vzájemnou závislost relevantních kritérií, zejména co do míry podobnosti sporných ochranných známek a míry podobnosti příslušných výrobků či služeb. Vyšší míra podobnosti ochranných známek může kompenzovat nižší míru podobnosti výrobku či služeb a naopak (tzv. kompenzační princip), protože s vyšší rozlišovací způsobilostí dřívější ochranné známky roste i nebezpečí záměny (k tomu rozsudek SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, bod 40, rozsudek Tribunálu ze dne 14. 12. 2006 ve spojených věcech T-81/03, T-82/03, T-103/03, *Mast-Jägermeister*; bod 19, a rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2014,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

čj. 6 As 32/2013-46, *Piramal Holding*, bod 12, ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141, *TENET Europe*, či ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006-97).

21. Vedle kompenzačního principu lze při porovnávání podobnosti výrobků uplatnit i tzv. vztah komplementarity. Ten ostatně sám žalovaný trefně popsal na straně 22 napadeného rozhodnutí odkazem na rozsudek SDEU ze dne 12. 2. 2015 ve věci T-505/12, *Compagnie des montres Longines, Francillon v OHMI - Cheng (B)*, bod 58, dle kterého „jsou komplementárními výrobky nebo službami takové výrobky nebo služby, mezi kterými existuje úzký vztah v tom smyslu, že jeden je nezbytný nebo důležitý pro užití druhého, takže si mohou spotřebitelé myslet, že odpovědnost za výrobu těchto výrobků nebo poskytování těchto služeb nese stejný podnik“. Ostatně v podstatě stejně popisuje vztah komplementarity i metodika Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)³, která dodává další podmínku, že komplementární výrobek *současně není pouze pomocný či podružný* (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2025, čj. 9 As 227/2023-65, *Fiala & Šebek*, bod 53). EUIPO považuje za funkčně komplementární např. lyže a lyžařské boty, esteticky komplementární mohou být dle okolností např. kabelky a oblečení jakožto doplňky oblečení. Za pomocné se považují např. obalové materiály nebo prostředky propagace prodáváného zboží⁴. V této souvislosti soud připomíná, že EUIPO je orgánem s působností vymezenou na rozhodování ve věci zápisu ochranných známek EU, nikoli ve věcech vnitrostátních ochranných známek. Zákon o ochranných známkách je však v souladu s dříve uvedeným transpozicí unijní směrnice, a musí tak být vykládán v souladu s jejím smyslem a účelem. Z uvedeného důvodu není možné metodiky EUIPO přehlížet a je nutno z nich v mnoha ohledech vycházet jako ze specifického pramene známkového práva (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 7. 2012, čj. 9 As 18/2012-31, *ICORE SOLUTIONS LIMITED*, či ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 As 106/2016-84, *STAUFČÍK*).
22. Hodnocení naplnění podmínky shodnosti či podobnosti výrobků či služeb zahrnuje vyhodnocení jejich vzájemného vztahu, a to zvláště jejich povahy, zamýšleného účelu, obvyklého původu, zda jsou v soutěžním vztahu, zda se doplňují, nebo zda jsou zastupitelné, způsobu jejich užití, jejich uživatelů (relevantní veřejnost) a dále například jejich distribučních kanálů či prodejních míst (k tomu srov. rozsudek C-39/97, *Canon*). Podobnost přitom jistě může nastat i ve vztahu výrobku a služby, zejména v případech, kdy výrobky slouží k zajištění služeb, například „software“ jako výrobek versus „tvorba software“ jako příslušná služba (viz Koukal, P. a kol. *Zákon o ochranných známkách: komentář*. Wolters Kluwer, Praha. 2017. Dostupné v ASPI; komentář k § 7, bod 3). Platí přitom, že pro určení, zda je mezi dotčenými výrobky a službami dána shodnost či podobnost, je rozhodné i to, jaký je jejich význam [k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013-128, *EMILIO PUCCI*, bod 26, či rozsudek Tribunálu ze dne 21. 4. 2005 ve věci T-164/03, *Ampafrance v. OHIM – Johnson & Johnson (monBeBé)*, bod 52]. Zbývá doplnit, že ze známkoprávního hlediska je nerozhodné, zda k záměně přihlašované ochranné známky s dřívější ochrannou známkou skutečně došlo, neboť k závěrům o existenci pravděpodobnosti záměny je dostačující potencionální možnost, že by k takové záměně mohlo dojít (k tomu rozsudek Tribunálu ze dne 24. 11. 2005 ve věci T-346/04, *Sadas SA v. OHIM*, bod 69).

³ Srov. metodické pokyny EUIPO. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z: <https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/1951207/trade-mark-guidelines/3-2-4-complementarity>.

⁴ Srov. metodické pokyny EUIPO. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z: <https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/1953071/trade-mark-guidelines/3-2-4-3-types-of-interrelation-between-goods-services-where-complementarity-is-usually-not-found>.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

23. Je přitom plně na vůli přihlašovatele, pro jaké konkrétní výrobky a služby nárokuje zápis ochranné známky do rejstříku. Podle § 19 odst. 2 písm. b) zákona o ochranných známkách musí ovšem každá přihláška podaná u úřadu obsahovat mimo jiné seznam výrobků nebo služeb, pro které se vyžaduje zápis ochranné známky. Význam seznamu výrobků a služeb spočívá ve stanovení rozsahu ochrany plynoucí z ochranné známky. Pokud platí, že seznam výrobků a služeb uvedený v přihlášce je směrodatný pro určení rozsahu ochrany, pak v tomto ohledu vyvstává do popředí nutnost správně, přesně a srozumitelně formulovat pojmy v seznamu výrobků a služeb uvedeném v přihlášce, aby pouze na základě přihlášky mohl být určen rozsah ochrany. Rovněž v případě služeb může přihlašovatel použít obecné formulace uvedené v jednotlivých třídách, musí ovšem upřesnit výrobky nebo druhy výrobků, kterých se takové služby týkají, například prostřednictvím jiných přesnějších údajů (rozsudek SDEU ze dne 19. 6. 2012 ve věci C-307/10, *IP Translator*, bod 45).
24. Právní úprava nadto vyžaduje nejen uvedení seznamu výrobků a služeb, ale zároveň je třeba, aby přihlašovatel výrobky a služby zařídil podle mezinárodního třídění, a to uvedením výrobků a služeb podle jednotlivých tříd společně s číslem třídy seřazeným vzestupně v pořadí tříd podle mezinárodního třídění (obdobně srov. § 19a odst. 5 zákona o ochranných známkách). Platí, že třídy, které přihlašovatel v přihlášce uvede, jsou jedním z vodítek při věcném průzkumu, respektive mohou vést až ke konstatování shodnosti (srov. Horáček, R. a kol.: *Zákon o ochranných známkách/Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení/Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví*. 2. vydání, C. H. Beck, Praha. 2008).
25. Zařazení do tříd dle mezinárodního třídění ovšem nelze z hlediska podobnosti/nepodobnosti výrobků a služeb přeceňovat. To vyplývá i z § 19a odst. 6 zákona o ochranných známkách, dle kterého výrobky a služby se *nepovažují za podobné pouze z toho důvodu, že se vyskytují ve stejné třídě podle mezinárodního třídění. Výrobky a služby se nepovažují za odlišné pouze z toho důvodu, že se vyskytují v různých třídách podle mezinárodního třídění*. Obdobně ostatně vyplývá i z rozhodovací praxe správních soudů, které opakovaně dovodily, že samotné zařazení výrobků a služeb do jednotlivých tříd dle mezinárodního třídění je pouze administrativní (opět srov. rozsudek čj. 6 As 54/2013). V této souvislosti nutno vzít v úvahu i skutečnost, že „*mezinárodní zařazení podle Niceské dohody je statické, resp. odpovídající stavu poznání a výsledku odborného konsensu v době jejího vzniku, resp. aktuální verze mezinárodního zařazení, zatímco výše vymezené kategorie, o něž se úvahy o podobnost výrobků či služeb opírají, mohou být v čase a na různých trzích podle obchodních a spotřebitelských strategií a modelů proměnlivé, což platí zjevně např. o kategoriích užívání, konkurence či komplementarita a distribuční cesty*“ (viz bod 26 tamtéž).

III.B. Výtka nedostatkem dobré víry DaniDarx není námitkovým důvodem

26. Žalobce namítl, že žalovaný se měl zabývat jeho námitkou, že DaniDarx scházela dobrá víra. Dle něj nelze akceptovat, aby žalovaný umožnil vznik věcného práva k predátorské ochranné známce ve prospěch někoho, kdo dle svých slov ochrannou známku nezamýšlel používat k ochraně svých výrobků a služeb. Vlastník původní ochranné známky (tedy žalobce) řádně a včas podal proti přihlášce námitky. Jednou ze základních zásad správního řízení je přitom ochrana práv účastníků řízení nabytých v dobré víře [§ 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád)]. Žalovaný nemůže vykládat zákon tak, že by bdělému vlastníkovu starší ochranné známky neposkytoval ochranu před zapsáním ochranné známky na základě přihlášky podané ve zlé víře.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

27. Dle žalobce je absence dobré víry DaniDarx důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou a po zápisu ochranné známky může tuto skutečnost namítat jakákoli třetí osoba. Tím spíše (argument *a fortiori*) je tak vlastník starší ochranné známky již v řízení o námitkách oprávněn namítat nedostatek dobré víry jako relativní důvod zápisné nezpůsobilosti ve smyslu § 7 zákona o ochranných známkách. Nadto zápis přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek má významný občanskoprávní přesah. V souladu s § 28 odst. 3 zákona o ochranných známkách tímto okamžikem vzniká přihlašovatelovi vlastnické právo k ochranné známce. Občanské právo je přitom vystavěno na zásadě poctivosti a ochrany práv nabytých v dobré víře, čemuž odpovídají i jeho principy. S ohledem na tyto zásady je nepřipustné, aby žalovaný navzdory včas uplatněné námitce zapsal (byť i jen zčásti) napadenou ochrannou známku.
28. Žalobce dále odkázal na § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách a komentářovou literaturu k němu. Dobré mravy dle tohoto ustanovení lze chápat i jako dobré mravy soutěže ve smyslu ochrany proti nekalé soutěži podle občanského zákoníku. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. O-134346, *Jamel fashion*, dle kterého za označení, která jsou v rozporu s dobrými mravy, lze považovat i ta, která jsou v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže. Podání přihlášky v nedobré víře se přitom dotýká zájmů široké veřejnosti, neboť porušuje základní cíl známkoprávní ochrany. Tím je ve smyslu rozsudku SDEU ze dne 29. 1. 2020 ve věci C-371/18, *Sky/SkyKick*, bod 74, „*přispívat k systému nenarušené hospodářské soutěže v Unii, ve kterém musí být každý podnik schopen nechat si k tomu, aby si získal zákazníky kvalitou svých výrobků nebo služeb, zapsat jako ochranné známky označení umožňující spotřebiteli odlišit bez možnosti záměny tyto výrobky nebo služby od výrobků nebo služeb, které mají jiný původ*“.
29. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na § 25 odst. 1 větu první zákona o ochranných známkách, dle něhož mohou osoby uvedené v § 7 tohoto zákona podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Toto ustanovení tedy explicitně odkazuje na jediné důvody, dle kterých lze podat námitky, jež taxativně vyjmenovává právě § 7 zákona o ochranných známkách. Mezi nimi se s účinností ode dne 1. 1. 2019 nenachází nedobrá (zlá) víra přihlašovatele. Tento důvod tak nemohl žalobce účinně uplatnit ke dni podání námitek, tj. 26. 4. 2022. Pokud měl žalobce za to, že označení *Trenýrkovice* odporuje dobrým mravům, mohl v zákonné tříměsíční lhůtě podat připomínky k zápisné způsobilosti dle § 4 zákon o ochranných známkách, což ale neučinil (pouze později podal návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou). Přihláška mezitím prošla řádným věcným přezkumem a žalovaný nezjistil žádný rozpor s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy. Nadto rozpor s dobrými mravy se posuzuje u napadeného označení jako takového (tj. z jeho textu, obsahu či ztvárnění, případně z údajů obsažených v přihlášce) a nikoli v kontextu jednání přihlašovatele, jež předcházelo podání přihlášky tohoto označení. Rozsudek C-371/18, *Sky/SkyKick*, se týká řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou a není pro toto řízení relevantní. Absence dobré víry je důvodem pro zamítnutí přihlášky dle § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, jelikož do rejstříku se nezapiše označení, které je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy. Veřejnost pak může podat u žalovaného připomínky proti zápisu ochranné známky pro rozpor s některým z důvodů dle § 4 téhož zákona. Podle § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách každý může do konce lhůty pro podání námitek podle § 25 podat Úřadu připomínky založené na důvodech podle § 4; k připomínkám Úřad přihlédně při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Osoba, která podala připomínky, se nestává účastníkem řízení o přihlášce před Úřadem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

30. Soud připomíná, že v § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách odkazovaný § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách stanoví, že osoby *uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.* Vedle lhůty pro podání připomínek dle § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách a pro podání námitek pak § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách stanoví i rozsah osob, které vůbec námitky dle tohoto ustanovení mohou podat (*osoby uvedené v § 7*). Soud považuje za neúčelné a zbytečně snižující přehlednost rozsudku citovat celý § 7 zákona o ochranných známkách, zmiňuje tedy pouze to, že žádný z námitkových důvodů ve smyslu § 7 zákona o ochranných známkách není založen na absenci dobré víry přihlašovatele ochranné známky [žalobce podal námitku pouze na základě § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách].
31. Dle soudu žalovaný správně shledal, že absence dobré víry není důvodem pro podání námitek ve smyslu § 7 zákona o ochranných známkách. Toto ustanovení taxativně stanoví důvody pro podání námitek a také osoby, které námitky mohou podat (tzv. relativní důvody zápisné nezpůsobilosti). Absence dobré víry přihlašovatele mající za následek rozpor přihlašovaného označení s dobrými mravy však může být důvodem pro nezapsání ochranné známky do rejstříku ve smyslu § 4 zákona o ochranných známkách, jenž vymezuje důvody, ke kterým musí žalovaný při zápisu ochranné známky do rejstříku přihlížet z úřední povinnosti (tzv. absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti). Kdokoliv přitom může podat připomínku týkající se toho, že zápis nelze provést z některého z důvodů uvedených v § 4 zákona o ochranných známkách. Žalobce však ani netvrdí, že by podal takovou připomínku. Zarputile trval na tom, že žalovaný měl jeho tvrzení o absenci dobré víry DaniDarx posoudit jako námitku ve smyslu § 7 zákona o ochranných známkách. Ten mu však správně vysvětlil, že takto tuto námitku nemohl posoudit.
32. Na postupu žalovaného nemohla nic změnit ani argumentace, v níž žalobce poukazoval na § 2 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nepostupoval v rozporu s principem ochrany práv účastníků řízení nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu). Předně ani nemohl postupovat jinak, než jak postupoval, neboť zákon o ochranných známkách nedovoloval uplatnit námitky nad rozsah stanovený § 7 zákona o ochranných známkách, jak soud již uvedl. Žalovaný tedy respektoval § 2 odst. 2 správního řádu, dle něhož správní orgán *uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.* Nešlo ani o ohrožení práv účastníků řízení nabytých v dobré víře (obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2022, čj. 18 A 96/2020-94, bod 43). Zákon o ochranných známkách totiž realizuje tuto ochranu v případě podání přihlášky v rozporu s dobrou vírou jiným způsobem. Tím je právě podání připomínky dle § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách, popřípadě prostřednictvím inicializace řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou (kteréžto žalobce ostatně inicioval). Správnímu orgánu, ale ani soudu přitom nepřísluší hodnotit efektivnost či optimálnost takové úpravy, neboť musí respektovat platnou zákonnou úpravu. Zákonodárce měl za to, že při tvorbě novely vycházel z pravidel, která požadovalo právo EU (viz dále).
33. Žalovaný správně poznamenal, že absence dobré víry bývala námitkovým důvodem ve smyslu § 7 zákona o ochranných známkách. Dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách ve znění do 31. 12. 2018 neměl žalovaný ochrannou známku zapsat v případě oprávněné námitek podané *tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.* Tento konkrétní relativní důvod zápisné nezpůsobilosti ovšem zákonodárce novelou č. 286/2018 Sb., záměrně opustil a ustanovení zrušil bez náhrady (čl. I bod 21

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

uvedené novely; např. rozsudek čj. 18 A 96/2020, bod 38 a násl.). Zákodárce zrušil § 7 odst. písm. k) zákona o ochranných známkách v reakci na směrnici, což je patrné z důvodové zprávy, z níž vyplývá i to, že proti zápisu ochranné známky v nedobré víře se lze bránit právě návrhem na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Důvodová zpráva konkrétně stanoví, že zrušení „§ 7 odst. 1 písm. k) odpovídá ustanovení čl. 5 odst. 4 písm. c) směrnice. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky bude posuzován na návrh třetí osoby jen jako důvod prohlášení ochranné známky za neplatnou“. V této souvislosti soud jen pro úplnost poukazuje na to, že směrnice umožňovala členským státům ponechat odpovídající právní úpravu (podrobněji rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2022, čj. 18 A 3/2022-38, bod 47 a násl.).

34. Důvodná není ani výtku, kterou žalobce poukazoval na základní principy občanského práva týkající se ochrany dobré víry a dobrých mravů. Přestože veřejné a soukromé právo nelze považovat za dva světy oddělené „čínskou zdí“, v nichž by platila zcela a principiálně odlišná pravidla (obdobně rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 50/2005-70, č. 1034/2007 Sb. NSS), není možné takto „napřímo“ dovozovat z ustanovení občanského zákoníku závazné postupy pro rozhodování správních orgánů, které by byly v přímém rozporu s předpisem veřejného práva (zde zákona o ochranných známkách). Žalovaný taktéž správně poznamenal, že závěry SDEU z rozsudku C-371/18, *Sky/SkyKick*, nelze na nynější případ aplikovat, neboť řízení před SDEU se týkalo návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky, což ostatně vyplývá např. z bodu 32 tohoto rozsudku SDEU.
35. Soudu není zřejmé, a ostatně žalobce to ani nevysvětlil, v čem by rozhodnutí žalovaného O-134346, *Jamel fashion* mohlo být přínosné pro posouzení tohoto případu po novele zákona o ochranných známkách. Zákon neumožňuje dvě či více výkladových variant. Žalobce toto rozhodnutí ani nenavrhl k důkazu.

III.C. Posouzení podobnosti přihlašovaných a namítaných výrobků a služeb

36. Smyslem ochranné známky je odlišení výrobků jednoho výrobce od zboží pocházejícího od jiných subjektů – musí tedy být především schopna zajistit, že si spotřebitel spojí (třeba i různé) výrobky označené toutéž či obdobnou ochrannou známkou s konkrétním výrobcem. Tím se jednak zjednodušuje spotřebitelova orientace na trhu, jednak se usnadňuje vlastníku ochranné známky budovat dobrou pověst a proslulost jeho podniku nebo jeho výrobků či služeb, a tím je odlišit od výrobků a služeb nabízených jinými výrobci nebo obchodníky na trhu (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 7. 2005, čj. 6 A 39/2001-85, č. 705/2005 Sb. NSS, *RADIOMOBIL*, či ze dne 29. 7. 2022, čj. 5 As 71/2021-30, *Bioveta*, bod 20).
37. Před samotným posouzením podobnosti jednotlivých kategorií výrobků a služeb soud „vytýká před závorku“ důležitý aspekt, a sice to, že napadená ochranná známka (*DaniDarx*) a namítaná ochranná známka (žalobce) jsou obě slovní ochranné známky, které mají totožné znění. Tato skutečnost totiž výrazně zvyšuje pravděpodobnost záměny výrobků či služeb žalobce a *DaniDarx* u veřejnosti. Průměrný spotřebitel si dle soudu totiž ani neuvedomí, že by mohly být jen vzdáleně podobné výrobky s naprosto stejným označením pocházet od dvou rozdílných subjektů. Na posuzovaný případ tedy dopadá výše popsáná kompenzační zásada, a to v rozsahu kategorií, v nichž soud shledal alespoň nízkou podobnost mezi výrobky a službami, pro které má zapsanou namítanou známku žalobce na jedné straně a na straně druhé, pro které zamýšlel zapsat napadenou ochrannou známku *DaniDarx*. Pravděpodobnost záměny navíc zvyšuje také ta skutečnost, že *Trenýrkovice* je fantazijní ochranná známka (více k významu tohoto slova rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2024, čj. 6 As 315/2023-44, *Sockshire*, především bod 25). Fantazijní ochranné známky přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

přirozeně disponují dobrou schopností individualizovat výrobky na trhu a mají vysokou rozlišovací způsobilost (obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 4. 12. 2024 ve věci T-30/24, *Puma v. EUIPO – Li Puma (Li Puma Design)*, bod 53, rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2023, čj. 4 As 15/2023-35, *L.C. Nicolas*, bod 14, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2021, čj. 18 A 23/2020-132, bod 102). Lze přitom říci, že čím větší rozlišovací způsobilost dřívější ochranná známka má, tím je také větší pravděpodobnost záměny (např. obdobně rozsudek SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *Sabel*, bod 24, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, čj. 18 A 51/2023-53, bod 58).

38. Soud hodnotil situaci kolem sporu mezi žalobcem a DaniDarx komplexně, tudíž zvážil i okolnosti, které naopak svědčí o nepodobnosti kolidujících výrobků a služeb. Za jednu z nich soud považuje mimo jiné i to, že žalobce má – co do jádra tohoto sporu – zapsanou ochrannou známku „pouze“ pro služby *prodej oděvů, pokrývek hlavy a obuvi*. Jakkoli tedy mezi stranami není sporu o podobnosti namítaných služeb s přihlašovanými výrobky ze třídy 25 (v rozsahu námítky směřující proti přihlášce ve třídě 25 žalovaný žalobci zcela vyhověl), nelze pominout, že ne u všech namítaných tříd přihlášky DaniDarx lze dovodit shodnost či takovou podobnost, která by bez dalšího znamenala existenci záměny mezi přihlašovanou a namítanou známkou (ke vztahu ochranné známky k výrobku a k službě k němu vázané v podobě jeho prodeje srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2022, čj. 8 A 216/2016-141, bod 58). Žalobce sice také poukazoval na podobnost výrobků ze tříd 24 a 26 s výrobky ze třídy 25, v tomto případě ovšem jde o vzdálenější stupeň podobnosti, než jaký je mezi přihlašovanými výrobky ve třídě 25 a namítanými službami v třídě 35. Přesto soud upozorňuje, že s ohledem na naprostou shodnost slovní napadené a původní ochranné známky shledal byt i jen nízký stupeň podobnosti mezi třídami výrobků a služeb za dostačující k možné záměně výrobků žalobce a DaniDarx.

Podobnost přihlašovaných výrobků ze třídy 16 s namítanými výrobky a službami ve třídách 20, 35 a 41

39. Žalovaný zamítl přihlášku DaniDarx co do tiskárenských výrobků, pytlů a balících a obalových materiálů a materiálů pro skladování z papíru, lepenky nebo z plastů (vše v třídě 16 mezinárodního třídění). Měl za to, že zápis ochranné známky DaniDarx by v tomto rozsahu odporoval ochranné známce žalobce ve třídě 41, resp. ve třídě 20. V zápisném řízení ovšem žalovaný pokračoval stran třídy 16, a to pro **papír a lepenku, papírnické zboží**. Tím částečně nevyhověl námitkám žalobce.
40. Žalobce namítl, že výrobky ze třídy 16 buď slouží k výrobě výrobků ze třídy 20 (*obaly na oděvy*) nebo jsou nezbytné k provozování služeb ze třídy 35 a 41 (*distribuce a šíření reklamních materiálů, event marketing, obchodně-propagační služby, nakladatelské služby, vydavatelské služby a zpravodajství, zábavní služby, administrativní služby* atp.). Poskytovatel těchto služeb je realizuje prostřednictvím papírových výrobků; lze také zvolit typ papíru, jeho formátu a gramáže – typicky při poptávce výroby a distribuce propagačních materiálů či vydávání tiskovin a jiných písemností. Žalobce se domníval, že průměrný spotřebitel dovozuje, že stejný podnik není odpovědný pouze za poskytnutí dané služby, ale i za výrobu papíru a papírových výrobků, skrze které je služba poskytována konečnému zákazníkovi. Žalovaný měl uplatnit kompenzační princip i ve vztahu k papíru a lepence, resp. k papírnickému zboží.
41. Dle žalovaného naopak *papír a lepenka, papírnické zboží* nesouvisí s nábytkem, nápoji či službami, pro něž je namítaná ochranná známka zapsána (zejména) v rámci třídy 35. Mezi těmito porovnávanými výrobky a službami není ani vztah vzájemné komplementarity či

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

konkurence. Přestože některé výrobky ze třídy 16, pro kterou má žalobce také zapsanou namítanou ochrannou známku, lze označit za tiskárenské výrobky, mají širší použití a jejich primární účel je odlišný.

42. Soud neshledal podobnost přihlašovaných a namítaných výrobků. Přestože žalobce má jistě pravdu v tom, že k realizaci služeb jako *distribuce a šíření reklamních materiálů, eventuálně marketing* či *obchodně-propagační služby* dochází také prostřednictvím papírových letáků, plakátů apod., nejsou tyto služby s tímto prostředkem natolik těsně provázány, aby si je průměrný spotřebitel spojoval právě s papírem či lepenkou jako takovými. Naopak průměrný spotřebitel bude vnímat službu jako takovou, nikoliv propojení s médiem (respektive jeho materiální substancí) do té míry, aby považoval za pravděpodobné, že poskytovatel těchto služeb vyrábí i samotný papír (tedy jeden z prostředků realizace služeb). Průměrný spotřebitel bude jako hodnotu těchto propagačních služeb, s nimiž si spojí ochrannou známku poskytovatele, vnímat grafickou podobu letáku, jeho distribuci, konzultaci možných způsobů propagace atd., nikoliv hmotnou substancí jejich realizace (papír). Je přece běžné, že poskytovatel služeb (zde žalobce) si sám objedná potřebné letáky či plakáty u dalšího subjektu (typicky marketingové společnosti, tiskárny apod.). Soud již předem upozorňuje, že vztah komplementarity není dán tím, že se jeden výrobek vyrábí z jiného (k tomu viz dále).
43. Nelze pominout ani to, že způsob propagace prostřednictvím letáků a plakátů, respektive obecně tiskovin a jiných písemností, není zdaleka jediným možným způsobem propagace. K realizaci namítaných služeb může dojít například i prostřednictvím sociálních sítí, reklamy v rádiu či v televizi atd. Tento v dnešní době víc než běžný propagační kanál taktéž oslabuje přesvědčivost námitky, že průměrný spotřebitel si vždy spojí služby žalobce právě s papírem či lepenkou. Nadto papír a lepenka jsou široce pojaté kategorie, neboť zahrnují i kupříkladu papír, který slouží k přímému použití v domácnostech, kancelářích či v rámci různých volnočasových aktivit (tedy bez dalšího potisku). Kategorie *papír, lepenka, a výrobky z těchto materiálů* neoznačuje jasně, jaké výrobky zahrnuje, ale pouze vymezuje, z čeho jsou výrobky vyrobeny, a nikoli o jaké výrobky se jedná. Zahrnuje tak širokou škálu výrobků, které mohou mít velmi odlišné vlastnosti a/nebo účel⁵. V tomto ohledu soud také odkazuje na paralelní koexistenci obecně vymezené a specificky zaměřené ochranné známky (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, čj. 18 A 51/2024-80).
44. Žalobce má jistě pravdu v tom, že k realizaci služeb jako *distribuce a šíření reklamních materiálů, event. marketingu* či *obchodně-propagační službě* dochází i prostřednictvím papírových letáků, plakátů apod. V takovém případě se ovšem jedná již o „zpracovaný“ papír, tedy o určitý finalizovaný výrobek z papíru. Platí však, že pokud se jeden výrobek používá k výrobě jiného, zpravidla mezi nimi není dána podobnost (viz níže). Žalovaný tak správně neumožnil DaniDarx přihlásit napadenou ochranou známku pro *tiskárenské výrobky*, které již jsou finálními výrobky, jejichž prostřednictvím se realizují výše uvedené služby, avšak nechal řízení pokračovat pro obecnou kategorii papíru jako takového, tedy surovinu, z níž se vyrábí *tiskárenské výrobky*.
45. Obdobné platí i vůči *lepence*, neboť žalovaný neumožnil přihlásit namítanou ochrannou známku pro *pytle a balící a obalové materiály a materiály pro skladování z papíru, lepenky nebo z plastů*, tudíž v případě, že je lepenka použita jako surovina pro výrobu obalových

⁵ Srov. metodické pokyny EUIPO. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z: <https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/2226888/trade-mark-guidelines/4-3-1-general-indications-of-nice-classification-class-headings-lacking-clarity-and-precision>.

materiálů, těmto materiálům svědčí původní ochranná známka. Namítanou ochrannou známku ovšem nelze bezmezně rozšiřovat i na „stavební“ materiál vlastního obalového materiálu (*lepenku*).

46. Namítá-li žalobce, že papír může sloužit i k balení některých namítaných výrobků, připomíná soud, že žalovaný v reakci na námitku žalobce zamítl přihlášku napadené ochranné známky pro *pytle a balicí a obalové materiály a materiály pro skladování z papíru, lepenky nebo z plastů*. Žalovaný tedy správně neumožnil DaniDarx přihlásit napadenou ochrannou známku právě pro výrobky sloužící k balení jiných výrobků. Tím namítané známce poskytl dostatečnou ochranu.
47. Soud míní, že žalovaný taktéž správně neshledal podobnost mezi *papírnickým zbožím* a namítanými výrobky a službami ve třídách 20, 35 a 41. Papírenské zboží je také širší kategorie, do níž však lze zařadit především kancelářské potřeby a některé potřeby pro školní docházku či volnočasové aktivity, například různé bločky, sešivačky, svorky, nůžky atd. Soud souhlasí s tím, že neexistuje podobnost mezi těmito výrobky a namítanými službami a výrobky. Z ničeho nevyplývá, proč by měla u průměrného spotřebitele vzniknout asociace namítaných služeb, které jsou především propagačního charakteru (viz výše), s obecným papírnickým zbožím.

Podobnost přihlašovaných výrobků ze třídy 24 s namítanými službami

48. Soud předesílá, že dle metodického pokynu EUIPO je většina výrobků ve třídě 24 odlišná od výrobků ve třídě 25, pro jejichž prodej má žalobce zapsanou namítanou ochrannou známku v rámci třídy 35 (například je zde odlišnost mezi ložním prádlem ve třídě 24 a sukněmi ve třídě 25). Tyto třídy se shodují v tom, že obsahují výrobky z textilu, avšak v zásadě slouží jiným účelům. Z rozhodovací praxe EUIPO lze také seznat, že některé výrobky z těchto tříd mohou být podobné. Jedná se například o osušky ve třídě 24 a župany ve třídě 25. Vzhledem k tomu, že župany jsou zahrnuty do široké kategorie oblečení, a osušky jsou zahrnuty do široké kategorie textilní zboží, jistá (byť omezená) podobnost existuje také mezi širokými kategoriemi textilní zboží ve třídě 24 a oblečení ve třídě 25⁶.
49. V tomto soud vycházel také z recentní judikatury Tribunálu pojednávající o (ne)podobnosti tříd 24 a 25, a to například z rozsudků z 8. 9. 2021 ve věci T-493/20, *Sfera Joven*, bod 46, či z 15. 10. 2020 ve věci T-788/19, *Body Attack Sports Nutrition*, bod 45. I tyto rozsudky zdůrazňují rozdíly mezi třídami 24 a 25 spočívající v jejich povaze, zamýšleném účelu, původu a distribučních kanálech. K podobnému závěru ostatně dospěl i NSS v rozsudku 6 As 54/2013, *EMILIO PUCCI*, bod 28. V něm NSS konstatoval, že „ač mohou být výrobky ve třídách 24 a 25 vyrobeny ze stejného materiálu, jde o výrobky svou povahou, určením, distribučními kanály i okruhem spotřebitelů in abstracto nepodobné“.
50. Žalobce tato východiska zpochybnil. Namítá, že látky a textilie ze třídy 24 jsou si podobny se službami prodeje oděvů, pokrývek hlavy a obuvi ve třídě 35 (*pozn. soudu*: i když žalobce zmínil služby ze třídy 35, fakticky se jednalo o podobnost s výrobky ze třídy 25, jejichž prodej se týkal služeb chráněných namítanou ochrannou známkou). Žalobce namítl, že pokud se průměrný spotřebitel setká s *látkou, tkaninou* pod označením *Trenýrkovice* a vedle toho navštíví prodejnu nabízející oděvy pod stejným označením, důvodně nabyde dojmu, že tentýž podnik odpovídá jak za prodej oděvů, tak za výrobu jejich „stavebního“ materiálu.

⁶ Srov. metodické pokyny EUIPO. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z: <https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/1971458/trade-mark-guidelines/5-3-2-textile-goods--class-24--versus-clothing--class-25->

Textilie a textilní výrobky pak nejsou výrobním materiálem, ale přímo konečnými výrobky jako například látkové oděvy, pokrývky hlavy a obuv. Dle žalobce mají právě zmíněné kategorie třídy 24 mezinárodního třídění stejnou povahu jako zboží prodávané v rámci služeb ve třídě 35. Slouží stejnému účelu. Obě skupiny produktů se prodávají na stejných místech. Žalobce také připomněl, že žalovaný v minulosti uznal podobnost tříd 24 a 25 mezinárodního třídění (konkrétně v rozhodnutí ze dne 21. 9. 2005, sp. zn. O-183513, *Klimax*), avšak v posuzovaném případě se od své dřívější praxe odchýlil. Výrobky ve třídě 24 jsou podobné s namítanými službami velkoobchodního a maloobchodního prodeje oblečení, pokrývek hlavy a obuvi ve třídě 35 a jsou vůči nim komplementární. S ohledem na totožnost ochranných známek měl žalovaný uplatnit kompenzační zásadu. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek SDEU ze dne 14. 12. 2006, ve spojených věcech T-81/03, T-82/03 a T-103/03, *VENADO*, bod 74.

51. Žalovaný ve vyjádření k žalobě naopak tvrdil, že neexistuje podobnost mezi látkami a textiliemi ze třídy 24 a službami prodeje oděvů, pokrývek hlavy a obuvi ve třídě 35. Uvedl, že komplementarita se vztahuje pouze k užití výrobků, nikoliv k jejich výrobnímu procesu. Zdůraznil, že napadené výrobky ve třídě 24 (látky, textilie, textilní výrobky atd.) nejsou primárně určeny konečnému spotřebiteli, zatímco namítané služby se týkají prodeje hotových výrobků pro konečného spotřebitele. Oba typy produktů se liší ve svém účelu, distribučních kanálech i cílové veřejnosti. Proto vyloučil jejich komplementaritu. Argumentaci rozhodnutím ve věci O-183513 ani odkaz na rozsudek ve spojených věcech T-81/03, T-82/03 a T-103/03, *VENADO*, nepovažoval za příléhavé, neboť každé řízení hodnotí individuálně. Kompenzační princip nelze použít, není-li dána podobnost výrobků či služeb.
52. S ohledem na četnost přihlašovaných kategorií výrobků, které spadají pod třídu 24, soud na tomto místě upozorňuje, že při vlastním posouzení žaloby v podstatě zachoval rozdělení těchto kategorií, jak je pojal žalobce. K tomu ovšem podotýká, že v obecné rovině neshledal rozdělení žalobní argumentace k jednotlivým kategoriím nejsystematičtějším, neboť kupříkladu právě v rámci třídy 24 se jedná o *náhradní součásti pro textilní výrobky, a to látkové podšívky, látkové kapesníky, látky* [...]. Z jazykového hlediska popis kategorií působí tak, že za spojkou *a to* jsou vyjmenovány jednotlivé „subkategorie“ *náhradních součástí pro textilní výrobky*, avšak to v žalobě implicitně popírá sám žalobce, neboť například k *tkaninám*, které jsou uvedeny až za touto spojkou, argumentuje společně s *látkami*, které jsou stavebním prvkem výrobků. Soud shledal poněkud zvláštním, že kategorie *textilií* se ve třídě 24 s ohledem na napadenou ochrannou známku objevuje třikrát (jednou před spojením *a to*; dvakrát za ním, mj. v subkategorii *textilie a náhražky textilií*). Logika tohoto třídění ovšem není předmětem sporu. Proto se soud dále touto otázkou nezabýval a jak již naznačil, až na drobné odchylky ponechal rozdělení jednotlivých kategorií tak, jak je pojal žalobce.
53. Soud také podotýká, že se dále nevěnoval obsahu rozhodnutí O-183513, *Klimax*. Z žaloby nevyplývala natolik konkrétní tvrzení stran tohoto rozhodnutí, která by odůvodňovala provedení tohoto rozhodnutí k důkazu. Ostatně ani žalobce nenavrhoval jeho provedení jako důkazu. Nadto rozhodnutí žalovaného správního orgánu v jiné věci nemůže být pro soud závazné, a nejde ani o rozhodnutí, jež by měl v nynější věci posuzovat a přezkoumávat (viz rozsudek NSS čj. 6 As 54/2013, *EMILIO PUCCI*, bod 28).
54. K jednotlivým kategoriím v rámci třídy 24.
55. **Látky, tkaniny, ozdobné našasené látky, textilní filtrační materiály.** V tomto rozsahu ani soud neshledal podobnost přihlašovaných a namítaných výrobků. Tyto výrobky totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

slouží jako suroviny pro výrobu dalších výrobků a byť se mohou vzdáleně dotýkat i výrobků, pro něž má žalobce přihlášenou ochrannou známku (např. *oděvy*), jak správně uvedl žalovaný, mezi surovinami a konečným výrobkem nelze shledat podobnost. Obdobné uvádí i metodické pokyny EUIPO, dle nichž skutečnost, že se jeden výrobek používá k výrobě jiného, nebude sama o sobě dostačovat k prokázání, že výrobky jsou si podobné, protože jejich povaha, účel, příslušná veřejnost a distribuční kanály mohou být zcela odlišné⁷.

56. Výrobky z kategorií *látka, tkanina, ozdobné našasené látky, textilní filtrační materiály* se totiž většinou prodávají v obchodech typu galanterie, které právě nabízejí různé *látky, šicí potřeby* (k těm viz níže), nitě atd. pro další zpracování ať již profesionály, či v rámci volnočasových aktivit⁸. Přestože to nemusí platit absolutně, v těchto obchodech se zpravidla nenabízí již hotové výrobky typu *oděvů* či *pokrývek hlavy*. Naopak obchody, které nabízejí *oděvy* či *pokrývky hlavy*, zase běžně nenabízejí *látky* a další materiály sloužící k následnému zpracování. Tomu odpovídá i účel výrobků z těchto kategorií, kterým je právě další zpracování na *oděvy* či jiné textilní výrobky, nikoliv zakrývání těla. S právě uvedeným souvisí i odlišná spotřebitelská veřejnost, pro niž jsou výrobky určeny. V případě výrobků z nyní posuzované kategorie se jedná o osoby, které dále tyto výrobky zpracují, ať již v rámci své profese či ze záliby. Naopak *oděvy* si koupí osoba, která je využije k ochraně těla, zajištění osobního pohodlí či vyjádření svého stylu.
57. **Textilie, textilní výrobky.** V tomto případě soud, na rozdíl od žalovaného, shledal podobnost přihlašovaných a namítaných výrobků. Žalovaný na s. 21 až 23 napadeného rozhodnutí uvedl, že výrobky ze třídy 24 slouží k dalšímu zpracování, respektive k výrobě finálních výrobků (i např. *oděvů*). Jako takové je neshledal podobnými s výrobky ze třídy 25. Nepovažoval je ani za komplementární. S tím soud souhlasí, co se týče některých jiných kategorií z této třídy, jak popsal výše. Žalovaný se ovšem – přestože žalobce uplatnil uchopitelnou námitku – nevěnoval tomu, že třída 24 obsahuje nejen suroviny, ale také kategorie, které obsahují již finální produkty. Je sice pravda, že žalobce v tomto zůstal v námitkách poměrně stručný, avšak alespoň v obecné rovině uvedl všechny námitky, které později uplatnil i v rozkladu, tzn. namítal podobnost přihlašovaných kategorií výrobků, jejich komplementaritu či kompenzační princip. Pokud pak vlastní argumentaci argumentačně rozhojnil až posléze, nelze rozvití námitek řešit odkazem na koncentrační zásadu (§ 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách). Žalobce nedoplňoval námitky jako takové, ale pouze argumentačně reagoval na prvostupňové rozhodnutí žalovaného. Z prvostupňového rozhodnutí ostatně vyplývá, že takto postupoval i žalovaný, neboť na základě pouze obecněji tvrzené podobnosti vyčlenil některé kategorie z přihlášky ochranné známky DaniDarx a v této části přihlášku zamítl.
58. Soud míní, že na rozdíl od *látek a tkanin* mohou *textilie a textilní výrobky* představovat již finální produkty z textilu. Jedná se o široce vymezenou zbytkovou kategorii, která se týká textilu, jež není zahrnut do jiných tříd či kategorií⁹, pod jejíž souhrnný název lze v obecné

⁷ Srov. metodické pokyny EUIPO. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z: <https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/2135154/trade-mark-guidelines/4-2-raw-materials-and-semi-processed-goods>.

⁸ Obchod typu galanterie neplést s kategorií výrobků *galanterie* ze třídy 26, která zahrnuje výrobky, s nimiž obchody typu galanterie běžně obchodují, nicméně prodej těchto výrobků se neomezuje pouze na obchody typu galanterie.

⁹ Mezinárodní třídník výrobků a služeb pro účely zápisu ochranných známek. Jedenácté vydání. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z:

rovině podřadit i samotné *oděvy*, *pokrývky hlavy* atd (jinak vedené ve třídě 25). *Oděvy* a *pokrývky hlavy* ovšem spadají pod jinou třídu mezinárodního třídění (třidu 25), a nejsou tedy zahrnuty pod třídu 24, v níž jsou zařazeny souhrnné kategorie textilií a textilních výrobků. Obdobně uvažoval i NSS v rozsudku 6 As 54/2013, *EMILIO PUCCI*, bod 28. Přes výše uvedenou rozdílnost zařazení výrobků do tříd 24 a 25 však soud dovodil určitou míru podobnosti mezi textiliemi a textilními výrobky na straně jedné a namítanými službami ze třídy 35 na straně druhé, respektive mezi textiliemi ze třídy 24 a výrobky ze třídy 25, jichž se týkají služby, pro které má žalobce zapsanou namítanou ochrannou známku. Textilie a textilní výrobky jsou totiž finálními produkty, nikoliv surovinou. Jsou složeny z typově stejného materiálu jako výrobky ze třídy 25 a již není nepravděpodobné, že je spotřebitel může koupit ve stejném obchodě jako výrobky ze třídy 25, zvláště v době supermarketů s velmi širokou nabídkou zboží či v případě internetových obchodů, jejichž nabídka mnohdy přesahuje širší nabídky supermarketů. Obě skupiny přitom cílí na konečného zákazníka, který při koupi oděvů může koupit i jiné textilní výrobky, a přestože jejich cílová skupina nemusí být úplně stejná, existuje zde již určitý průsečík.

59. Soud v tomto připomíná obecné východisko, že výrobky nelze považovat za odlišné pouze z toho důvodu, že se vyskytují v různých třídách podle mezinárodního třídění (§ 19a odst. 6 zákona o ochranných známkách), jelikož jde jen o administrativní dělení, které je navíc statické, resp. nezohledňující proměnlivost obchodního prostředí (k tomu podrobněji závěry odkazované v bodě 25 shora)
60. V právě uvedeném rozsahu je dána možnost existence záměny napadené ochranné známky DaniDarx s namítanou ochrannou známkou žalobce. Soud přitom zohlednil také to, že obě ochranné známky jsou fantazijní, výrobky jsou sestaveny ze stejného výrobního materiálu a míří na obdobného koncového zákazníka v obdobných místech prodeje.
61. **Náhradní součásti pro textilní výrobky, a to látkové podšívky, látkové textilní štítky, látkové kapesníky, látky, textilie, našívací štítky na oděvy, textilní etikety, textilie a náhražky textilií.** I u těchto kategoriích soud shledal podobnost přihlašovaných a namítaných výrobků, a to v tom ohledu, že jde o náhradní součásti pro textilní výrobky (náhradní díly). V právě ohraničených (zvýrazněných) kategoriích – na rozdíl od látek a tkanin – nejde o prosté stavební prvky oděvů, u nichž zpravidla není dána podobnost (viz shora), ale o s výrobkem bezprostředně související náhradní díl. Soud shledal, že tyto výrobky jsou funkčně komplementární s *oděvy* ze třídy 25. *Náhradní součásti pro textilní výrobky* jsou tak těsně spojeny s *oděvy*, že pro další použití oděvů (např. v případě jejich poškození) může být nezbytné použití těchto součástí (*látkové podšívky*, *našívací štítky na oděvy*, *textilní etikety* atd.). Spotřebitelé se pak oprávněně mohou domnívat, že odpovědnost za výrobu těchto náhradních dílů nese stejný podnik, který prodává i hlavní (poškozený) produkt. Zároveň tyto náhradní součásti pro textilní výrobky nepojí k oděvům jen volnější „obslužný“ vztah, který může spočívat např. v následném zpracování, např. v barvení, bělení či chemickém ošetření (rozsudek Tribunálu ze dne 16. 5. 2013 ve věci T-80/11, *Ridge Wood*, body 28 až 32).
62. Nelze přehlédnout, že zařazení *látkových kapesníků* v kategorii náhradních součástí pro textilní výrobky není nejlogičtější, neboť na rozdíl od dalších výrobků (*látkových podšívek* či *textilních štítků*) se nejedná o výrobky, jejichž účel by spočíval v pevném spojení s oděvy. Pro kapesníky však platí v podstatě to, co i pro další výrobky z nyní posuzovaných

kategorií. Soud je tedy nevyčlenil z této skupiny. *Látkové kapesníky* nemají pouze důležitou praktickou funkci, ale slouží také jako estetický doplněk *oděvů* (např. pánských obleků). Přestože tato estetická stránka nemusí být pro část spotřebitelské veřejnosti natolik významná, aby mezi oděvy a látkovými kapesníky vznikla tzv. estetická komplementarita (viz níže), tento aspekt věci nelze pominout jako další pojící prvek mezi *oděvy* a *látkovými kapesníky*. V případě shodných ochranných známek by si pak spotřebitel mohl důvodně myslet, že pokud jedna společnost vyrábí oděvy (např. obleky), vyrábí i jejich doplňky v podobě látkových kapesníků. Nelze ztrácet ze zřetele, že účelem ochranné známky je usnadnit jednak spotřebiteli orientaci na trhu, jednak vlastníku ochranné známky budovat dobrou pověst a proslulost jeho podniku nebo jeho výrobků či služeb, a tím je odlišit od výrobků a služeb nabízených jinými výrobci nebo obchodníky na trhu (viz shora zmíněný rozsudek čj. 5 As 71/2021).

63. Přestože výrobky z této kategorie lze často najít v galanteriích, spotřebitel je může zakoupit i v obchodech, které se specializují na prodej oděvů koncovým zákazníkům. Stejně tak i cílový zákazník je obdobný. Je jím osoba, která chce opravit oděv, zlepšit funkčnost či estetickou stránku oděvu. Tyto výrobky jsou také vyrobeny ze stejného či obdobného materiálu. Proto soud shledal podobnost mezi těmito výrobky a namítanými službami ze třídy 35, pro které má žalobce zapsanou starší ochrannou známku.

Podobnost přihlašovaných výrobků ze třídy 26 s namítanými službami

64. Metodické pokyny EUIPO se nevěnují přímo výrobkům ze třídy 26 či dokonce otázce podobnosti mezi výrobky ze tříd 26 a 25. V obecné rovině ovšem platí, že mezi výrobky není dána podobnost jen na základě toho, že určitý výrobek se používá v kombinaci s jiným výrobkem. V módním průmyslu je třeba vzít v úvahu, že spotřebitelé některé módní doplňky esteticky koordinují s některými oděvy, obuví a pokrývkami hlavy¹⁰.
65. S estetickou stránkou výrobků pak souvisí i takzvaná estetická komplementarita. Tu Tribunál definoval jako souvislost mezi výrobky, která spočívá v opravdové estetické potřebě v tom smyslu, že jeden výrobek je nezbytný nebo důležitý pro užití druhého výrobku a že spotřebitelé považují za obvyklé a běžné užívat uvedené výrobky společně. Estetická komplementarita se uplatní pouze v případě, že dotčené výrobky mají společnou estetickou funkci, protože společně přispívají například k vnějšímu obrazu dotčeného spotřebitele. Relevantní veřejnost zároveň považuje společné výrobky za běžné a přirozené. Nicméně pouhá existence estetické komplementarity mezi výrobky nestačí k závěru o podobnosti mezi nimi. Pro shledání podobnosti je potřeba, aby spotřebitelé považovali prodej těchto výrobků pod stejnou ochrannou známkou za běžný. To obvykle předpokládá, že velká část příslušných výrobců nebo distributorů těchto výrobků je stejná¹¹.
66. Žalobce namítl, že existuje podobnost mezi výrobky *příslušenství a doplňky oblečení (galanterie), šicí potřeby a ozdobné textilní výrobky* (třída 26 mezinárodního třídění) a namítanými službami ve třídě 35. Dle něj není nutné, aby uvedené doplňky tvořily neoddělitelnou součást oděvů, neboť průměrný spotřebitel je vnímá jako přirozený doplněk oblečení, bez kterého by oděvy často ani nemohly plnit svůj účel – například knoflíky nebo zipy u kalhot a bund. Tyto výrobky proto slouží nejen ke zlepšení funkčnosti a estetiky

¹⁰ Srov. metodické pokyny EUIPO. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z: <https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/1962393/trade-mark-guidelines/5-3-3-fashion-accessories>.

¹¹ Srov. metodické pokyny EUIPO. Dostupné online dne 6. 8. 2025 z: <https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/1953071/trade-mark-guidelines/3-2-4-3-types-of-interrelation-between-goods-services-where-complementarity-is-usually-not-found>.

oblečení, ale jsou mnohdy i nezbytné pro samotné používání oděvů. Přihlašované výrobky *ozdoby do vlasů, natáčky na vlasy, potřeby pro stažení a upevnění vlasů a umělé vlasy, umělé ovoce, květiny a zelenina, přívěsky (nikoli klenoty nebo přívěsky na klíče, prstýnky nebo řetízky)* mají dle žalobce stejný dekorativní účel jako pokrývky hlavy, průměrný spotřebitel je užívá společně s pokrývkami hlavy a kupuje je ve stejných prodejních místech. Žalobce dále namítl, že žalovaný správně uznal podobnost přihlašovaných služeb ve třídě 40 (*zpracování textilií, šití, zakázková výroba oděvů a obuvi*) se službami ve třídě 35 (které má zapsány žalobce), ale bez dostatečného vysvětlení odmítl stejný závěr u tříd 24 a 26. Žalobce tvrdí, že i tyto výrobky úzce souvisejí s výrobky ve třídě 25, které jsou předmětem namítaného velkoobchodního a maloobchodního prodeje. Z této provázanosti podle něj vyplývá, že i mezi třídami 24, 26 a službami ve třídě 35 existuje nebezpečí záměny.

67. S tím žalovaný nesouhlasil. Dle něj výrobky ze třídy 26, jako jsou *galanterie, šicí potřeby, ozdoby do vlasů*, sice spotřebitel často nosí spolu s oděvy, ovšem plní většinou dekorativní funkci a na rozdíl od komponent a součástek nejsou nedílnou a integrální součástí výrobku. Mají tedy odlišný prvotní účel oproti primárnímu účelu oděvů, kterým je chránit či podstatně zakrývat lidské tělo. Nejde o komplementární výrobky, povaha, účel a způsob jejich užití jsou různé a nejsou ani v konkurenčním vztahu. Případnou společnou estetickou funkci nelze považovat za rozhodnou ve vztahu k jejich podobnosti, neboť ta je příliš obecná a je vlastní celému módnímu a oděvnímu průmyslu. Totéž lze konstatovat i v případě kolize napadených výrobků, jejichž hlavním smyslem je udržet požadovaný účes nebo zkrášlit vlasy (*ozdoby do vlasů, natáčky na vlasy, potřeby na stažení a upevnění vlasů a umělé vlasy, umělé ovoce, květiny a zelenina*). Dle žalovaného nelze – přes částečnou tematickou souvislost s módním průmyslem – mezi těmito výrobky a službami dovodit podobnost a použít kompenzační princip. Odkaz na údajnou nekonzistenci při posouzení služeb ve třídě 40 žalovaný označil za nepřesný. Zdůraznil, že služby ve třídě 40 se přímo vztahují k výrobkům třídy 25, přičemž se jedná o služby výrobní či doplňkové (např. šití nebo úprava oděvů), které zákazník vnímá jako součást téže obchodní nabídky. Naproti tomu mezi výrobky tříd 24 a 26 a službami prodeje oděvů neexistuje dostatečně přímý vztah.

68. Soud vyřešil tuto část následovně.

69. **Příslušenství a doplňky oblečení (galanterie), ozdobné textilní výrobky.** V tomto případě soud shledal podobnost přihlašovaných a namítaných výrobků. Do správního spisu žalovaný založil podklady, které obsahují popis termínu *galanterie*. Z nich vyplývá, že *galanterii* se rozumí mimo jiné oděvní doplňky. Je přitom zřejmé, že DaniDarx zamýšlela přihlásit ochrannou známku právě pro drobnou *galanterii* v tomto smyslu, neboť přihlášku podala pro kategorii *příslušenství a doplňky oblečení (galanterie)*. Mezi *galanterií* v tomto smyslu a *oděvy* však existuje vztah komplementarity jak funkční, tak estetické. Žalovaný měl pravdu v tom, že výrobky z kategorie *příslušenství a doplňky oblečení (galanterie)* nejsou nedílnou a integrální součástí druhého výrobku (*oděvů*). Jak vyplývá z popisu komplementarity v bodě 21 tohoto rozsudku, vztah komplementarity nevyplývá z toho, že jeden výrobek je nedílnou a integrální součástí druhého, avšak je dán i v případě, že jeden výrobek je důležitý pro užití jiného, takže si mohou spotřebitelé myslet, že odpovědnost za výrobu těchto výrobků nebo poskytování těchto služeb nese stejný podnik.

70. Právě výrobky z kategorie *příslušenství a doplňky oblečení (galanterie), ozdobné textilní výrobky* jsou takto úzce spojeny s *oděvy* či *pokrývkami hlavy* ze třídy 25. Žalobce správně poznamenal, že mezi výrobky z těchto kategorií patří například *knoflíky, tkaničky, řemínky*,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zipy, mašle či gumičky. Přitom právě *knoflíky* si průměrný spotřebitel typicky spojí s oděvy; v této třídě ovšem ne nutně jako náhradní díl (k tomu výše), ale spíše jako příslušenství a doplněk oblečení. Důvodně může předpokládat, že tyto výrobky pochází od stejného výrobce jako oděvy samy. Nadto jedná se „pouze“ o doplňky oblečení, a lze tak předpokládat, že u těchto drobnějších a obecně ne příliš nákladných položek průměrný spotřebitel nebude tak obezřetný jako například při koupi vlastního obleku či šatů. Tím spíše však může dojít k potenciální záměně výrobců se shodnou ochrannou známkou.

71. Vedle funkční komplementarity soud shledal i komplementaritu estetickou. Ta je dána tím, že *příslušenství a doplňky oblečení (galanterie), ozdobné textilní výrobky spolu s oděvy či pokrývkami hlavy* vytváří jednotlivý estetický dojem, módní vzezření osoby. Průměrný spotřebitel je často nakupuje právě s ohledem na jejich estetickou stránku tak, aby „ladily“ s oděvy. Soud odkazuje na rozsudek Tribunálu ze dne 11. 7. 2007 ve věci T-443/05, *El Corte Inglés v. OHIM – PiraÑAM diseño original Juan Bolaños*. V jeho bodu 50 Tribunál uvedl, že při hodnocení vztahu mezi výrobky ze třídy 25 a výrobky ze třídy 18, jako například *kabelky a další doplňky oblečení*, je potřeba vzít v potaz také snahy o sladění vizuálního dojmu, ať již při fázi návrhu zboží nebo ve fázi jeho zakoupení zákazníkem. Tribunál dále uvedl, že skutečnost, že se tyto výrobky často prodávají ve stejných specializovaných prodejnách, může navíc usnadnit spotřebiteli vnímání úzké souvislosti mezi nimi a posílit dojem, že za jejich výrobou stojí jeden a tentýž podnik. Výrobky označené ochrannou známkou ve třídě 25 tak mohou vykazovat určitý stupeň podobnosti s oděvními doplňky zahrnutými do „kožených výrobků a výrobků z imitace kůže, které nespádají do jiných tříd“ ve třídě 18 (viz také bod 51 téhož rozsudku). Soud k tomu dodává, že estetickou komplementaritu, a tedy jistý stupeň podobnosti v případě doplňků oblečení ze třídy 18 a oděvů ze třídy 25, zjistil i EUIPO (například v rozhodnutí ze dne 15. 10. 2009, spojené věci R 1393/2008-4 and R 1532/2008-4, *Experience Hendrix*, bod 41 a dále).
72. Nelze popřít ani oponentní názor Tribunálu [rozsudek ze dne 13. 12. 2004, věc T-8/03, *El Corte Inglés v. OHIM – Pucci (Emilio Pucci)*]. V právě uvedeném rozsudku Tribunál zjistil, že výrobky ze tříd 18 a 25 si nejsou podobné, a to navzdory jejich estetické komplementaritě (viz i již zmiňovaný rozsudek 6 As 54/2013, *EMILIO PUCCI*). Soud tyto závěry nezpochybňuje, avšak v tomto specifickém případě se přiklonil k závěrům novějšího z rozsudků Tribunálu.
73. Soud si samozřejmě uvědomuje, že výše popsal pohled rozhodovací praxe na podobnost výrobků ze tříd 18 a 25, tj. podobnost, které se tato kauza netýká. Považoval však za podstatné vyzdvihnout, že Tribunál i EUIPO v obecné rovině připustily estetickou komplementaritu mezi doplňky oblečení a vlastními oděvy. I když se v uváděných případech jednalo o oděvní doplňky jiného charakteru (např. kabelky), soud se domnívá, že tyto závěry stran nyní sporných oděvních doplňků je nutné vztáhnout i na doplňky oblečení ze třídy 26. Zároveň nejde o oblečení tak vzdálený případ, v němž by doplňkem měla být zavazadla (rozsudek Tribunálu ze dne 1. 3. 2023 ve věci T-217/22, *Lifestyle Equities*) či šperky a náramkové hodinky (rozsudek Tribunálu ze dne 18. 1. 2023 ve věci T-726/21, *Rolex*), které niceské třídění řadí do úplně odlišných tříd, mj. vzhledem k jejich specifickému samostatnému účelu či jiným materiálům, z nichž jsou sestaveny. Jak již soud zmínil, zařazení výrobků do tříd nelze absolutizovat. Zařazení do jedné třídy neznamená, že by výrobek nikdy nemohl být podobný výrobkům z jiné třídy (tříd). Toto pak také podporuje závěr o existenci estetické komplementarity mezi kategoriemi *příslušenství a doplňky oblečení (galanterie), ozdobné textilní výrobky*, neboť ty ve své podstatě mohou zahrnovat doplňky oblečení ze třídy 26 a výrobky ze třídy 25 *oděvy či pokrývkami hlavy*.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

74. Komplementarita funkční i estetická a obdobný koncový zákazník dle soudu zakládají nízkou podobnost mezi těmito výrobky ze tříd 26 a 25, byť by i tyto výrobky nutně vždy neprodávaly stejné prodejny. Naopak u galanterie s tou samou ochrannou známkou, jakou má žalobce zapsanou pro jím nabízené služby, lze předpokládat (alespoň dílem) ty samé distributory. S ohledem na již zmíněnou totožnost napadeného a namítaného označení tedy soud shledal, že by mohlo dojít k záměně ochranných známek u průměrného spotřebitele. Kompenzační princip tak brání DaniDarx úspěšně přihlásit napadenou ochrannou známku pro jí požadované třídy výrobků a služeb.
75. **Ozdoby do vlasů, natáčky na vlasy, potřeby na stažení a upevnění vlasů a umělé vlasy, umělé ovoce, květiny a zelenina.** U těchto soud neshledal podobnost přihlašovaných a namítaných výrobků. Jednak nesouhlasí s žalobcem, že by se většinou tyto výrobky používaly společně s pokrývkami hlavy. Jsou totiž spojeny přímo s vlasy jako takovými, a to kromě *umělého ovoce, květin a zeleniny*. Co se týče *natáček na vlasy* a *potřeb na stažení a upevnění vlasů a umělých vlasů*, tyto výrobky slouží pro úpravu vlasů, popřípadě jejich nahrazení (*umělé vlasy*). Nadto se prodávají v jiných obchodech (spíše v drogeriích či specializovaných obchodech nežli v obchodech s oděvy) a jsou vyrobeny z jiného materiálu nežli *pokrývky hlavy*.
76. Podobnost soud neshledal ani u *ozdob do vlasů*, neboť ty neslouží, na rozdíl od *příslušenství a doplňků oblečení (galanterie)*, k užití přímo s *oděvy*, respektive přímo s *pokrývkami hlavy*, ale pojí se k vlasům. Je sice pravda, že stejně jako *oděvy* či *pokrývky hlavy* plní také estetickou a módní funkci, avšak snaha o dosažení určité estetické harmonie v oblékání, kam v tomto smyslu lze zahrnout i *ozdoby do vlasů*, je běžným rysem módního sektoru a jedná se o příliš obecný faktor, který sám o sobě nemůže odůvodnit závěr o vzájemné podobnosti těchto jednotlivých výrobků (viz například rozsudek Tribunálu ze dne 25. 9. 2018 ve věci T-435/17, *Grendene*, bod 56 a tam odkazovaná judikatura).
77. *Umělé ovoce, květiny a zelenina* sice mohou svým účelem být propojeny s *pokrývkami hlavy* jako jejich doplňková dekorace, ovšem kvůli jinému materiálu, z kterého jsou tvořeny, a zároveň jiným obchodům, kde se prodávají (spíše obchody s dekorací než obchody s oblečením), nejsou dostatečně podobné s pokrývkami hlavy. Pokrývky hlavy se prodávají právě v obchodech s oblečením či v obchodech specificky zaměřených na prodej klobouků, kšiltovek apod. Dle soudu tedy mezi *umělým ovocem, květinami a zeleninou* nevznikne na straně spotřebitele riziko záměny s ochrannou známkou DaniDarx.
78. **Přívěsky (nikoli klenoty nebo přívěsky na klíče, prstýnky nebo řetízky).** Soud neshledal podobnost ani u těchto napadených výrobků a namítaných služeb a výrobků. Pro posouzení podobnosti výrobků z této kategorie soud považoval za důležité nejdříve ujasnit, co konkrétně výrobky z této kategorie mohou představovat. S ohledem na částečně negativní definici této kategorie (*nikoli klenoty nebo přívěsky na klíče, prstýnky nebo řetízky*) lze do této kategorie zařadit například přívěsky na tašky (ozdobné doplňky připnuté na kabelky nebo batohy), táhla na zipy s ozdobnými motivy či přívěsky na mobilní telefony.
79. Soud sice nevylučuje částečně shodný účel s *oděvy* či *pokrývkami hlavy* spočívající v estetické stránce výrobku, pouze tato shoda ovšem nepostačuje ke konstatování podobnosti mezi výrobky. Na rozdíl od *příslušenství a doplňků oblečení (galanterie)* a *ozdobných textilních výrobků* tyto *přívěsky* nejsou ze stejného materiálu jako výrobky ze třídy 25, tedy z textilu (lze si představit i kovové či plastové přívěsky), nejsou úzce spojeny s *oděvy* či *pokrývkami hlavy* jako takovými. Pokud bychom vycházeli z možné množiny výrobků z této kategorie,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kterou soud vymezil výše, tak přívěsky na tašky budou doplňkem k výrobkům ze třídy 18, táhla na zipy by se pojily se zipem, který samotný je výrobkem ve třídě 26 a přívěsky na mobily s výrobky ze třídy 9, která zahrnuje právě mobilní telefony. Ani obchody, ve kterých je koncový zákazník může zakoupit, nejsou stejné jako v případě výrobků ze třídy 25. V případě výrobků ze třídy 25 se většinou bude jednat o obchody s oblečením. V nich se mohou *přívěsky* okrajově také nabízet, především je však koncový zákazník zakoupí v obchodech jako hračkárství, v drogeriích nebo třeba v galanterii.

80. **Šicí potřeby.** Soud neshledal podobnost přihlašovaných a namítaných výrobků. I když se šicí potřeby pojí s *oděvy* či *příkrývkami hlavy* v tom smyslu, že často slouží jako nástroje k jejich opravě, popřípadě vůbec k jejich vytvoření, jejich účel je jiný, nejsou vyrobeny ze stejného materiálu, neprodávají se ve stejných obchodech a jsou určeny pro jiné koncové zákazníky. U spotřebitelů tak obecně nemůže dojít k záměně výrobce tohoto přihlašovaného výrobku (DaniDarx) s distributorem namítaných služeb (žalobce). Soud na tomto místě pouze zdůrazňuje výše uvedené obecné pravidlo, které je zásadní pro posouzení všech kategorií, u kterých soud neshledal žádnou podobnost, a to že v takovém případě není vůbec možné uplatnit kompenzační princip.
81. Shrnutí, soud po detailním zvážení všech dílčích kategorií v rámci sporných tříd niceského třízení shledal alespoň minimální podobnost mezi některými napadenými výrobky a namítanými výrobky, respektive namítanými službami. Ze shora uvedeného je jasné, ve kterých případech shledal správnost závěrů žalovaného a ve kterých nikoliv. S ohledem na identické (shodné) znění proti sobě stojících ochranných známek dle náhledu soudu postačovala alespoň základní (nízká) podobnost mezi výrobky a službami, pro které má ochrannou známku *Trenýrkovice* zapsanou žalobce, a pro které zamýšlela tutéž ochrannou známku zapsat DaniDarx. Za těchto okolností se již samostatně nezabýval námitkou, že žalovaný dostatečně nevysvětlil žalobci, proč uznal podobnost výrobků ve třídě 40 se službami ve třídě 35, ale odmítl stejný závěr u tříd 24 a 26.

Podobnost přihlašovaných služeb ze třídy 35 s namítanými službami ze třídy 35

82. Ohledně podobnosti přihlašovaných služeb ze třídy 35 (DaniDarx) s namítanými službami ze třídy 35 (žalobce) soud shledal, že tato podobnost se promítá do služeb týkajících se přihlašovaných výrobků, u kterých soud shledal podobnost s namítanými službami. Touto logikou tedy podobnost mezi napadenou a namítanou ochrannou známkou existuje u **maloobchodního a velkoobchodního prodeje textilií, textilních výrobků a náhradních součástí pro textilní výrobky, příslušenství a doplňků oblečení (galanterie) a ozdobných textilních výrobků.**
83. Naopak podobnost není dána u **maloobchodního a velkoobchodního prodeje papíru, lepenky, papírnického zboží, látek, textilií, textilních filtračních materiálů, šicích potřeb, ozdob do vlasů, natáček na vlasy, potřeb na stažení a upevnění vlasů, umělých vlasů a konečně u přívěsků (nikoli klenotů nebo přívěsků na klíče, prstýnků nebo řetízků).**

IV. Závěr a náklady řízení

84. Na základě shora uvedených závěrů soud shledal žalobu částečně důvodnou. Proto napadené rozhodnutí v této části, oddělitelné od zbytku správního rozhodnutí, zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a v tomto rozsahu věc vrátil předsedovi úřadu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Předseda úřadu v dalším řízení zohlední závěry tohoto rozsudku, a pokud v dalším řízení nezjistí nic,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

co by mohlo bránit v zamítnutí přihlášky ochranné známky DaniDarx v rozsahu odpovídajícím zrušené části napadeného rozhodnutí, v tomto rozsahu přihlášku ochranné známky DaniDarx zamítne.

85. Ve zbývajících částech, tedy co do žalobních námitek zpochybňujících pokračování v zápisném řízení ohledně zbylých kategorií výrobků a služeb spadajících pod třídy 16, 24, 26 a 35 niceského třízení, soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
86. Výrok o náhradě nákladů vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. a pravidla úspěchu ve věci. V souladu s poslední větou tohoto ustanovení platí, že měl-li žalobce úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Poměrná část se přitom stanoví jako rozdíl mezi částí, v níž byl žalobce úspěšný, a částí, v níž úspěšný nebyl (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2024, čj. 11 Af 49/2021-67). Žalobce byl v řízení úspěšný jen z části. Jelikož nebyl zcela úspěšný ani v jedné ze čtyř napadených tříd, ohledně nichž zpochybňoval pokračování v zápisném řízení ochranné známky DaniDarx, jeho úspěch nelze označit ani za poloviční. S ohledem na výše zmíněné pravidlo o náhradě nákladů řízení při částečném úspěchu, jakož i skutečnost, že žalovanému v řízení žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. srpna 2025

Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.